

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Jézus szenvedése titok.

Ján. 13: 7.

»Uram, Te mosod-e meg az én lábamat?« — szól Péter és tiltakozik az Úr szándéka ellen. Királyi volt Jézus válasza: »Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de majd ezután megérted.« Péter túlsokat merészelt. Az térdel előtte, aki csak azt cselekszi, amit az Atya megparancsolt néki, kinek gondolatai mindenkor Isten gondolatai voltak. Ezért a többi tanítvány szent hallgatással nézi Őt. Hogyha Péter merészelt tiltakozni, el kell viselnie az elutasító Fenség kijelentését: »Amit én cselekszem, te azt most nem érted.« Már korábban is ellenkezett egyszer Péter az Úrral, akkor, amikor első ízben jelentette a szenvedését; akkor az Úr felvilágosította Pétert: »Nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.« Most nem ad magyarázatot. Meg kell elégednie Jézus cselekedetével. Jézus immár nem a Jövendőölő; belépett a szenvedés éjszakájába, kezdődött a »cselekvése«. Senki sem zavarhatja Őt ebben a haláligenő megalázkodás nagy, szent áldozatban. Most csak a tanítványok előtt látja Őt Péter térdelni; még mélyebben fogja Őt látni, amikor Gecsemánéban arca borul; és még mélyebben, amikor a főpapi tanács szolgája arcul üti; a megalázkodás folytatódik egészen a latrok közötti megfeszítettéig. »Amit én cselekszem, te azt most nem érted.« Habár ez az Ige elsősorban a lábmosásra vonatkozik, mégis az egész bőjti idő felirata akar lenni. Nem ok nélkül hallatja János éppen ezt az Igét mint elsőt Jézus hallgató ajkáról abban az éjszakában, melyen elárultatott.

Valóban Jézus szenvedése az életének legnagyobb titka, a kutató értelem számára áthatolhatatlan titok. Magasztos beszédei megértik az emberek és csodálják őt. Alázatos és irgalomteltjes vándorlása mindenkinek szívét megindítja. Még csodáit is felfogja, aki nem mindenképpen tagadja a csodát. De a szenvedése előtt elnémulnak az emberek. Miért kellett szenvednie? Erthető volna ez, ha ellenségei ravaszságának és hatalmának esett volna áldozatul. De ő győzetett le, szenvedése saját cselekedete, saját akarása volt. Ezért ment fel Jeruzsálembe. Azért ment Gecsemánéba, mert Júdás is ismerte ezt a helyet. Azért hallgatott bírái előtt, hogy Pilátus is nagyon csodálkozott. Miért akart szenvedni? Mindenre rámered a mélységes titok: »Amit én cselekszem, te azt most nem érted.«

Amit ember kifürkészni nem tud, azt felfedi az Ő kijelentése. »Ezután majd megérted.« Jézus maga magyarázta utóbb Péternek a lábmosás okát. Azután feltámadása után mindent megmagyarázott a tanítványoknak, amit homály fedett: miért kellett Krisztusnak szenvednie? Azóta ez lett a gyülekezet legszentebb birtoka, az evangélium hirdetésének drágagyöngye: »A mi bűneinkért halálra adattok.« Pál egy egész apostoli életet szentelt a Keresztről szóló beszédnek, és mások követték őt, míg a föld népei a golgotai Kereszt előtt megtanulták az Istent imádni. Boldog ember, aki előtt az Úr szenvedésének a titka felfedtetett. De aki előtt rejtve van, annak a számára nincs más út, mint az Úr kijelentésének az útja. Az Úr megadja ezt a kijelentést azoknak, akik nem szűnnek meg önála zörgetni mindaddig, míg az Ő vére gyülekezetének tagjaivá nem tette őket.

L. V. — Z. H.

„Úgy van, Uram, de ...“

A Szentírásnak van néhány olyan lát-
szólag jelentéktelen szava, amely komoly
bibliaolvasók előtt nagy jelentőséggel bír.
Például: »tehát«, »mégis«, »de«. A ka-
naneus asszony nagy szükségben fordult
oda Jézushoz és az áldott Orvos, a drága
Megváltó, aki mindig kész volt szolgálni,
menteni, keresni, üdvözíteni, itt mintha
nem akart volna segíteni. A tanítványok
előtt is érthetetlen volt a Mester visel-
kedése és szerették volna Őt meggyőzni
arról, hogy az asszonyon segítenie kell.
Hiába. De az asszony nem hagyja magát
elriasztani. Alázatosan, de szilárd hittel
fordul az Úrhoz, míg az csodálatosan
nem segít rajta. Hitét: »Úgy van, Uram,
de...« az Úr dicsőn jutalmazza. Őh, bár
mindannyian megtanulnánk ettől az asz-
szonytól győztesen harcolni a hit harcát,
amelyre rendeltettünk! Adjunk Isten Igé-
jének igazat akkor is, ha megaláz és azt
mondja: nem vagy kegyelemre méltó.
De azután feltartóztathatatlanul zörgess
Isten kegyelmének kapuján és nem fogsz
megszégyenülni.

Luther azt mondja: »Isten a kananeus
asszony történetében példát mutat arra,
hogy ne hagyjunk fel a könyörgéssel,
hanem tartsunk ki szilárdan abban a hit-
ben, hogy Ő végül is igent mond. És ha
nem is hangosan mondja, titkon szívében
hordozza kérésedet, amíg eljön az idő,
hogy meglásd, megtapasztald, ha ugyan
kitartó maradsz a könyörgésben és nem
restülsz meg... Így tesz Isten velünk.
Ha sokáig ellenáll kérésünknek és fele-
letül mindig csak nemet kapunk, mi pedig
ennek dacára kitartunk hit által az igen
mellett, végül is a nem-ből igen lesz. Mert
az Ő szava nem hazugság: »Amit csak
kértek az Atyától az én nevemben, meg-
adja néktek.« Mi azonban bosszankodunk
az ilyen késedelmezés miatt és azt sze-
retnének, hogy Isten rögtön meghallgasson
bennünket... Ne legyen tehát kétségünk
afelől, hogy az égben megvan az igen-
ünk, Isten szívében Jézus Krisztus, a mi
Urunk által, és a maga idejében majd
nyilvánvalóvá lesz. Jóllehet idelent négy
vagy öt vasfal is áll előtte, amit az
ördög a nem nyilaival lövöldöz. Azon-
ban éppen ilyenkor szólj így: kitartok
az igen mellett, hogy Isten kegyelmes
lesz az Ő egyházához s megszabadítja
mindazokat, akik segítségért Hozzá ki-
áltanak... Azért ne vessük meg az Igét,
hanem kételkedés nélkül tartsunk ki amel-
lett, hogy Isten meghallgatja imádságun-
kat, még ha rövid időre elhalasztaná is.«

Óh, ha tudnád, mennyi béke...

Óh, ha tudnád, mennyi béke
Árad Jézus vériből,
Fáradt lelked Hozzá térne
Arcára tekintne föl.
Hozzá vinnéd minden bűnöd,
Terhedet hadd oldja le,
És egészen újjá szüljön
Nyugalmába vonva be!

Óh, ha tudnád, mily öröme
Hívja nyáját Pásztorra,
Hozzá térnél mindörökre
S el nem is hagynád soha.
Pásztorod hangját követve
Vígán járnád útadat,
S bár az ellen fenyegetne,
Drága kincsed megmarad.

Óh, ha tudnád, mily dicső, szép,
Szent korona vár reád,
Úgy sietve megkeresnéd
Isten egyszülött Fiát.
Lelked Ő magához vonja;
Megment a halálból;
Rád kegyelme árja ontja,
S mennyei hazádba visz!

Fordította: Vargha Gyuláné.

Jézus szeretetének három ablaka.

Iszákos feküdt súlyos betegágyon. A
lelkész komolyan figyelmeztette, hogy
meg kell térnie bűneiből, de igyekezett
azt is elébe tárni, hogy a Megváltó őt
is szereti és elébe siet. Idézte az ének
szavait:

»Gyöngeségem, bűnös voltom
Jézus tudja jól,
Mégis szíve áldva folyton
Entelém hajol.«

A »mégis« szót különös nyomatékkal
ismételte. A beteg keserves könnyekre
fakadt. Jézus szeretné őt mégis, bűnös
élete dacára? Egyszer hallott egy prédi-
kációt Lukács 15. fejezetéről. Azt mondta
akkor a lelkész, hogy ez a három ha-
sonlat: az elveszett juh, az elveszett
drakhma s a tékozló fiú minden bűnös
számára Jézus szeretetének három ablakát
jelenti. S most ujjongva harangozott szí-
vében e drága szócska: mégis. Mégis sze-
ret Jézus! Meggyógyult és élete meg-
változott.

Egy kép története.

Domenico Feti, a nagy olasz festő megbízást kapott, hogy a düsseldorfi Hieronymus-templom számára oltárképet fessen, amely Krisztus keresztrefeszítését ábrázolja. Miközben modellt keresett, egy cigánylánnyal találkozott, akit egy másik képe számára tartott különösen alkalmasnak. A cigánylány pontosan meg is jelent a megbeszélte időre a festő műtermében. Csodálkozva nézte a képeket. Különösen megragadta a Megfeszített készülő képe. Sükeig csendben nézte, azután megkérdezte a művészt, mit ábrázol ez a kép? Közönyös arccal felelte Feti: »Krisztus megfeszítését.« A cigánylány többet is akart tudni róla, de a művész ingerületen így felelt: »Ez így nem megy! Ne zavarj munkámat oktanal kérdéseiddel.«

A cigánylányt nem lehetett elhallgatni. »De miért feszítették meg? Rossz ember volt?« »Ellenkezőleg, legjobb embere volt a világnak.« Csodálkozva rázta fejét a cigánylány. »Az lehetetlen!« A művész látta, hogy nem boldogul másik modelljével, csak ha kielégíti érdeklődését. Elmondta tehát mindazt a Megfeszítettéről, amit csak tudott róla. A cigánylány könnyekkel a szemében hallgatta.

Mindkét kép elkészült. A művész gazdagon megfizette a modellt. Miután a cigánylány megköszönte, a Megfeszített képére mutatva megegyezően megkérdezte: »Úgy-e, nagyon szereti Jézust, aki magáért ennyit szenvedett?« A festő elpirult. Erre még nem gondolt. A cigánylány elment, de a kérdés ott égett a festő szívében. Elővette a Bibliát s ettől kezdve életét áldozta annak, aki érte szenvedett. Újra elővette ecsetjét s megfestette a töviskoronás Jézus képét. Ez a keresztény festőművész remeke lett, s a düsseldorfi múzeumba került.

Sok-sok évvel később — a festő régen halott volt már — egy fiatal gróf látogatott el a düsseldorfi képcsarnokba. Mély megindultsággal állt meg Feti képe előtt. Nem a kép ragadta meg őt, hanem amint később maga is bevallotta, az alatta lévő felírás: *Ezt tettem én érted, mit tettél te érterem?* Új élet napja virradt a fiatal grófra. Életét, erejét, pénzét, szolgálatait Krisztus rendelkezésére bocsátotta. Ez a fiatal gróf Zinzendorf volt.

Az Újtestamentum fordításán dolgozott egy misszionárius bennszülött segítségével. Amikor ehhez a vershez értek: »Lásátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak nevezettünk!« a bennszülött megállt. »Nem, az túlságos sok, hogy Isten fiainak nevezessünk, helyett így mondanám: az Atya lábát csókolhatjuk. Hiszen az is milyen nagy és dicső dolog.«

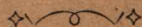
Élet kenyere.

Magyar katona beszélt el a következőket: »Erdélyben voltam, amikor meghallottam, hogy a csehek kivonulóban vannak a felvidéki szülőfalumból. Kimondhatatlan vágy fogott el a rég nem látott otthon után. Elindultam néhány pengővel a zsebemben. Hosszú, nagyon hosszú út állt előttem, de nem gondoltam a nehézségekre, csak a célt, a drága otthont, szüleim arcát láttam magam előtt. Útravalóm hamarosan elfogyott, pedig még távol voltam a kitűzött céltől. Ehség és szomjúság gyötört, erőm percről-percre lankadt. Cipóm talpa felszakadt, lábamat az út köve vérezte meg. Úgy éreztem, hogy nem tudok tovább menni. Leültem az árok szélére és imádkoztam. Hirtelen szekér zörgése zavarta meg imámat. Cseh katonák ültek a szekéren s látszott, hogy útjuk sietős. Rám nem ügyeltek. Amint közeledett a szekér, valami leesett róla s egyenesen felém gurult. Kinyújtottam a kezemet utána — kenyér volt, áldott kenyér! Az Úr küldte számomra éppen akkor, mikor az éhenhalás veszélye fenyegetett. Soha nem éreztem még ilyen közel az Úr gondoskodó hűségét. Eszembe jutott a 23. zsoltár verse: »Asztalt teritesz nékem...« Igen, így volt. Ettem s éreztem, hogy visszatér tagjaimba az erő.

Újra kocsizőrejt hallottam. Magyar ember ült a szekéren. Kiéhezve éppen úgy, mint én az imént. Megosztottam vele kenyérem megmaradt részét, ő pedig felvette szekerére.

Kenyer, áldott kenyér, amely nélkül nem tudnók testünket fenntartani! A mindennapi kenyér egymagában is elegendő az élet fenntartására, mert tartalmazza mindazokat az anyagokat, melyek az élő szervezet felépítésére szükségesek.

Kenyer, örök életnek áldott kenyere, Úr Jézus Krisztus! Mi lenne velünk Nélküle? Igéje táplál és éltet. Átvissz nap-sütésen és sötét úton egyaránt. Tanácsot ad a tanácsalannak, világosságot a sötétben járónak. Erőt ad a csüggedt szívűnek. Testvérem, aki kifáradtál az élet harcában, táplálkozz szüntelen az Igével, hogy megerősödhess és tovább mehess vándorútdon előre!

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Márc. 1. Máté 15:21—28. I. Thess. 4: 1—12. Lk. 10:17—20. I. Ján. 2:12—17. *Ján. 12:1—11.* A drága nárdusból való kenettel nemcsak Jézus szívének szerzett enyhülést Mária, hanem annak illatát az egész háznép élvezhette. Ha Jézusnak szolgálsz, nem csak Öneki szerzel örömet, hanem szolgálsz egész házadnépének. S a legfőbb áldás neked jut, Jézus elismerése.

Márc. 2. Zsolt. 58. *Ján. 12:12—19.* Ma is mindig evvel a két csapattal találkozunk. Az egyik így szól: »Aldott, aki jó az Úrnak nevében.« A másik: »Látjátok-e, hogy semmit sem értek?« Vagy az egyikhez kell tartozni, vagy a másikhoz. Középut nincs.

Márc. 3. I. Móz. 24:1—9. *Ján. 12:20—26.* Bizonyára láttál már szép piros búzaszemet, s láttál föld vetést, és érett kalásztengert. De gondoltál-e már arra, hogy a búzaszemnek meg kell rothadnia a földben, csak azután lehet belőle zöld vetés és sárga kalász. A te régi természetednek is meg kell halnia, hogy újjá lehess.

Márc. 4. I. Móz. 24:10—21. *Ján. 12:27—36.* Jézus lelke háborgott, mikor a reaváró nehéz órára gondolt. De minden szenvedésnél előbbre helyezi Atyja nevének dicsősítését. Ezért kész a kereszthalálra. S tudja, hogy az emberi lelkek számára az lesz a legnagyobb vonzerő.

Márc. 5. I. Móz. 24:22—28. *Ján. 12: 37—43.* »Ennyi jelt tett, és mégsem hittek!« Lehet-e az emberi szívnél keményebb kösziklát elképzelni? Ne csodálkozunk, ha végül Isten is megvakítja szemüket, megkeményíti szívüket, lehetlenné teszi nekik a megtérést. Magok szereztek ezt magoknak. S mit szóljunk ahhoz, hogy még akik hisznek is benne, nem vallják be? Ne szóljunk semmit, hanem alázzuk meg magunkat, mert mi is sokszor így teszünk.

Márc. 6. I. Móz. 24:29—49. *Ján. 12: 44—50.* Milyen sok ember van, akiket kárhóztatni fognak az igék, amelyeket hallottak, de be nem fogadtak, a világgosság, amelyet láttak, de előtte szemöket behúnyták. Az írott ige, s benne az élő ige, Jézus, szól tehozzád is. Befogadod-e?

Márc. 7. Jer. 26:1—15. *Ján. 13:1—5.* A szeretet nem szép szavakból áll, hanem a szolgálatnak, az önfeláldozásnak cselekedeteiből. Így szeretett Jézus, Elt és szolgált alázatos szeretettel, szenvedett és meghalt önfeláldozó szeretettel. Élete a te számodra példa, halála váltság és üdvösség.

Márc. 8. Lk. 11:14—23. Ef. 5:1—9. Lk. 9:51—56. I. Pé. 1:13—16. *Ján. 13:6—11.* Előbb Jézus szolgálatát kell elfogadnod,

csak azután tudsz te is szolgálni. Az Ó legnagyobb szolgálata a kereszthalál, ez kell hittel elfogadnod. Ha hiszel, akkor az Ó drága vére mossa lekedet tisztára. Csak azután következhetik a mindennap lábmosás az ige által.

Márc. 9. Zsolt. 59. *Ján. 13:12—20.* Jézusnak úgy szolgálhatsz, ha az embereknek szolgálsz: a kicsinyeknek, betegeknek, szükölködőknek, síróknak, tévelygőknek. Milyen fájdalom lehetett Jézusnak tudni, hogy 12 tanítványa közül egy, nem fog szolgálni. Hát még az, hogy most is sokan nem szolgálnak!

Márc. 10. I. Móz. 24:50—67. *Ján. 13: 21—30.* Hogy a kenyér, amelyet Jézus ad, éltető táplálék-e számunkra, vagy a kárhózat jele, mint Júdásnál, az szívünk állapotától függ. Krisztus azoknak, akik befogadják: élet illatja életre, akik elutasítják: halál illatja halálra. II. Kor. 2:15—16.

Márc. 11. I. Móz. 25:27—34. *Ján. 13: 31—35.* Az Ó-testamentomban még a törvény parancsolata volt az irányadó, mert Isten szeretete még nem öntetett ki olyan teljes mértékben, mint az egyszülött Fiu odaadásával. Azóta a szeretet a legfőbb parancs, »mert aki szereti a felebarátját a törvényt betöltötte«. Róm. 13:8. Hogy állsz te ezzel a legfőbb parancsolattal szemben?

Márc. 12. I. Móz. 27:1—29. *Ján. 13: 36—38.* Hogy milyen nehéz az embernek az önmagában való bizakodástól megszabadulni, azt legjobban a Péter példájából láthatjuk meg. Péter szereti Jézus és őszintén beszél, de nem ismeri önmagát, nem tudja, hogy mennyi még benne az önzés, a gyavaság. De Jézus tudja, azért figyelmezteti. A te szíved is ismeri, és figyelmeztet. Hallgatsz-e rá?

Márc. 13. I. Móz. 27:30—40. *Ján. 14: 1—6.* Ut, amelyen járjunk, igazság, amelyhez vezet ez az út, élet, amely az erő adja, hogy rajta járjunk: ez számunkra Jézus. S ebben benne van az, hogy ha ezt hittel elfogadjuk, Jézus velünk van itt s velünk lesz az örökkévalóságban.

Márc. 14. Esaiás 52:7—10. *Ján. 14:7—14.* Az Atya és a Fiu egy. Különválasztan Őket nem lehet. Azért van az Atyához intézett imádságnak akkor igazi hatóereje, ha Jézus nevében imádkozunk. De ez a név ne pusztá szó legyen az ajkunkon, hanem élő erő a szívünkben.

Márc. 15. Ján. 6:1—15. Róm. 5:1—11. Ján. 6:47—57. II. Kor. 7:4—10. *Ján. 14:15—24.* Jézus földi tanítványai előtt a Szentháromság harmadik személyét, a Szentlelket, aki eddig is itt volt és munkálkodott, de teljes erejében azután fog megjelenni, ha Jézus, bevégzett munkája után, elküldi Őt. Igazság Lelke és vigasztalás Lelke a Szentlélek. Mindkét minőségében szükségünk van Reá.

V. Gy-né.